

Indledning

TC Schwartzkopff

alle pronomener

“Jamen, jeg kan jo godt forstå, at du ikke kan forestille dig at leve længere. At du ikke kan tillade dig at se ud i fremtiden. Det er farligt for dig. Du har ikke et normalitetsbegreb. Ikke når hele dit voksen- og teenageliv har været sådan. De fleste mennesker, når de har det svært, har jo en eller anden ide om et normalt liv, som de kan drømme om og bruge til at komme igennem det svære. Det har du ikke. Men du har trygge rammer nu, så det skal nok komme. Det bygger sig op med tiden,” siger lægen. Han er den anden behandler, jeg har mødt, som ved, at når nogen siger, at de er nonbinær, skal man spørge om pronomener. Han kender til det, men ikke til os. Han vil ikke give mig medicin.

Han prøver, ud fra min fortælling, at finde en grund til, at han kan henvise mig til psykolog. Man skal vælge en årsag fra en dropdown click-menu. Det ender med at blive “Røveri/vold/voldtægtsoffer”. Det giver mig 50% rabat til ti sessions. Men det er ikke mit trauma, jeg vil snakke om. Jeg vil snakke om normalt liv, hvordan jeg gør det og bliver ved, dag for dag. Men det er de færreste psykologer, der reelt kan rådgive mig omkring det, for de forstår ikke betingelserne for min eksistens som transperson. Den viden må jeg finde hos de ældre queers. Det er det, som dette nummer af Kritiker udspringer fra.

Trans og nonbinære menneskers forventede levetid er kort. Vi er under stor risiko for vold og sorg og tab og fattigdom og ensomhed og sygdom og selvmord. Af os allesammen er *the genderfucks* de tydeligste og derfor de nemmeste ofre. Jeg bevæger mig ind og ud af genderfuck-territorie fra dag til dag, ud fra hvordan jeg klæder og bevæger mig, og den sociale stigmatisering er direkte korreleret. Min kæreste, R, kan ikke vælge at gemme sig, som jeg kan. Nogle gange kommer jeg til at sige, at det ene eller det andet vil ændre sig, når hun er passing. Når vi kan gemme os sammen. Hun irettesætter mig altid: det er ikke garanteret, at hun vil blive det. Bedre at forvente et liv som nemt offer, end at blive kvæstet af tabt håb.

Det er nemmere at møde diskriminationen, når man forventer den. Der er dog konsekvenser af dette. For mig og for R. Vrede. Voldsparathed. Obsessive ruminationer om selvforsvar, om at slå igen, om at stikke nøgler i øjnene på dem, der angriber. Vi kan ikke vende aggressionerne mod de rette modtagere, det er for farligt, så vi aflader dem med hinanden gennem

genfortællinger af episoderne, trusler om *næste gang holder jeg ikke igen*. Jeg hader det. R er et kærligt menneske, kærligere end jeg er, når hendes hænder ryster af frygt og vold ved minderne, er verden på vrangen. Og når historien er fortalt og vreden er følt – så giver vi slip på den. R siger, at det, at være trans, er noget af det mest barmhjertige, man kan være. At være trans er hele tiden at tilgive, at tilgive dem, der ser forkert, siger forkert, forstår forkert. At tilgive den smerte, tilfældige folk og vigtige folk og tætte folk påfører os. Det er for meget at mærke på én gang, men der er intet alternativ. Klar til vold, klar til at tilgive.

R kommer til jobsamtale på et plejehjem. Hun er mere end kvalificeret, hun arbejdede i hjemmeplejen under hele pandemien. Hun skal have et job, så hun kan spare sammen til depositum. Vi mistede vores lejlighed, alle vores ting. Det er dyrt og svært at finde et sted, der er sikkert for os. Vi gemmer os i mit barndomshjem, mine forældre ved ikke, at R er en kvinde, og forstår ikke, at jeg ikke er deres datter. Der går et forår og en sommer, som hverken R eller jeg kan huske, før vi ender i et kollektiv i Hvidovre. Uden en opsparing lever R fra paycheck til paycheck. I trange perioder giver jeg hende penge, hun synes, det er pinligt, og venter nogle gange flere dage, før hun fortæller, at hun sulter, at hun kun spiser om aftenen med mig, og dér er hendes mave skrumpet, så der næsten ikke er plads til noget.

Men før alt det, mens vi stadig sover hos mine forældre, er R til jobsamtale. Damen spørger til hendes køn, som hun har angivet på sit CV. R forklarer. Der følger en 50 minutters samtale om hendes kvindelighed, ført og drevet af damen. Til sidst, efter alle sine spørgsmål, siger damen, at hun ikke vil ansætte R. Hun tror ikke på, at R vil kunne tale med de andre kolleger, fordi hun er så optaget af sig selv og sit køn. R græder først senere, om natten. Det tager hende lang tid at åbne op omkring diskriminationen. Den sætter sig under hendes hud, så hun skal bruge tid på at kradse den ud. Først når det bløder, kan jeg hjælpe.

Vi får akkurat dækket depositummet og flytter ind i kollektivet. I starten er det godt. Så bliver Boligsiden.dk min mest besøgte hjemmeside. Jeg har altid mindst én fane åben på computer og mobil. Mest gårde, prisen er ligegyldig, omringet af stilhed og skindene rene. I kollektivet er lyden af motorvej og lugten af skimmelsvamp, som vi har prøvet at fjerne, og som udlejeren har ignoreret, allestedsnærværende. Jeg udvikler allergier i den tid, vi opholder os der. Jeg har vredesudbrud og angstanfald og dissocierer konstant. Jeg gemmer mig dybt i min krop, med kablerne til hjernen skåret over, så jeg hverken kan tale eller tænke eller bevæge mig. Autopilot overtager, når det er nødvendigt, jeg går på uni og arbejde og smiler, jeg er tom og behagelig, indtil hjernen gendanner kontakten til kroppen, og jeg går i fight eller flight, indtil jeg igen får cuttet kontakten til mig selv. En hård cyklus. R er ikke meget bedre.

At få behandling er en enlig skyttegravskrig. Vi har ikke tid til os, vi har for travlt med overlevelse. Vi stopper med at røre hinanden. Vi stopper med at række ud, det er for hårdt at løfte armen. Det er for tungt at holde i hånd. Og vi kysser ikke, det er for svært at få vejret. Jeg kan ikke se hende i øjnene. Jeg får dårlig samvittighed, men det er svært at mærke kærlighed, når man ikke kan mærke noget. Vores behandlere vil ikke give os medicin, for det ene eller for det andet. Jeg kompenserer med travlhed, det holder mig væk fra huset og fra hende, så meget som muligt. Det fungerer, indtil vinteren rammer, hvor det bliver for svært at komme ud. Motorvejen lukker sig om os. Jeg mugner indenfor med væggene.

Det er ikke muligt at tale om hjem, et sted, et fast, fysisk *mit*. Det er ikke muligt at tale om familie, alle tilhørsforhold føles ens. Det er ikke muligt at tale om hverdag, jeg kan ikke huske, hvad jeg spiser, hvornår jeg gør det.

Alligevel er der noget.

Der er katten, der hver aften gemmer sig under sofaen, og som skal hentes med op på værelset til natten.

Der er Rs snorken, som jeg afværger ved at skubbe hendes ansigt til den ene eller den anden side.

Der er blue camel, som jeg nasser og ryger ved kanalen på KUA med rødt hår.

Der er chiquitita you and I know, that the sun is still in the sky and shining above you på Refshaleøen.

Der er katten, der leger apport i det høje græs i baghaven.

Der er træning, hvor jeg langsomt får større muskler igen.

Der er katten, der krybber op på skødet, når man sidder udenfor i sofaen.

Der er bad, ikke ofte, ikke nok, men jeg prøver, og det bliver nemmere, da jeg finder en sæbe, jeg kan lide. 5-in-1. En rigtig mandesæbe, kalder R den.

Der er katten, se, se katten! Se – er han ikke bare sød? Se lige, hvor sød han er. R himler med øjnene hver gang. Det er fair nok. Det er flere gange om dagen.

Der er kaffe, som R laver til mig, alle de morgener, hun kan.

Vi finder handlinger at udføre og øvelser at lave, at gentage, at leve videre gennem, på trods af, at vi ikke rigtig tror på, at vi har noget at leve videre for. Hver instans er en livsline, der trækker os videre i tiden, til vi måske får plads til mere end overlevelse.

Da vi mærker kollektivet gå i opløsning, og hjemløsheden igen truer, begynder linjerne at knække. Vi svinger mellem panikangst og inerti. Begge tilstande er lammende. Det, der var, er forsvundet. Vi har ikke evnen til at være, at performe. At praktisere. Huset går langsomt i forfald. Vi følger med. Jeg skriger, R græder, katten gemmer sig under sofaen. En måned før udvisning får vi tildelt en studiebolig. En lejlighed, som kun er vores. Mig, R og katten. Det er et chok. Tiden op til flytningen er den hårdeste. Det er bedre, end vi kunne have drømt om, og jeg stoler ikke på det. Panikangsten tager til i styrke. Og så står vi dér. Blandt flyttekasser og donerede møbler. I det nye vores.

Mit problem er abstrakt. Det er ikke stedet (hjemmet). Der er ikke menneskerne (familien)(vennerne)(kæresten). Det er det, der sker i og mellem og ved siden af. Øvelse, praksis, vane. Det er det, lægen mener, jeg skal lære. Det er det, der er normalt. The domestic life. Der er ikke et dansk ord for det, så jeg tager det fra engelsk. Domesticitet. Det gør det nemmere at forstå, hvad jeg skal, når jeg har et ord.

Domesticitet er de praksisser, vaner og dynamikker, der sker i den private sfære. Derhjemme, mellem familie, venner, partnere. Domesticitet er normativt. Der kan være forskellige typer domesticitet, knyttet til forskellige subkulturer, indenfor en given kultur. Det, der er domestisk, ændrer sig, som samfundet gør. I kraft af det, er der også noget hegemonisk over det – det er skabt af strukturer og udført af de individer, der eksisterer i dem. Man kan underlægge sig domesticitet. Man kan udelukkes fra domesticitet. Man kan elske domesticitet.

Hvad er trans/nonbinær domesticitet? Hvordan lever man som privat person med alt den bagage, samfundet lægger på os? Hvordan gør man, helt normalt? Min læge siger, at jeg ikke ved det. Derfor har jeg spurgt andre, spurgt om refleksioner og tanker fra queers, der har levet længere, end jeg har. Svarene følger her, i "Trans og nonbinære perspektiver på domesticitet".